

**GENERALITAT
VALENCIANA**

Conselleria d'Educació, Cultura,
Universitats i Ocupació

**Conservatori Professional
de Música de Meliana**

Carrer Manyans, 1 - 46133

RECITAL FÍ D'ESTUDIS
6é Ensenyaments professionals

Miquel Lorca Moreno

DIA 14 D'ABRIL DE 2025– 19:30 H.

SALÓ D'ACTES

PROGRAMA

Suite Francesa nº6 BWV 817.....J. S. Bach

Sonata op 10 nº2. Presto.....L. V. Beethoveen

Papillons op.2.....R. Schumann

Professor: Toni Soriano Ballesteros

Va nèixer a València el 9 de juny de 2005.

Començà el estudis musicals al CIM de Benimaclet als 7 anys on va cursar la totalitat dels estudis elementals. Va estudiar clarinet durant dos anys, cant modern durant dos anys amb la professora Ester Andújar i per últim canvià a l'instrument que interpreta actualment, el piano. Va fer piano durant dos anys classe amb el professor Arturo Asensi abans d'entrar al Conservatori Professional de Meliana al 2019. Allí ha estat estudiant piano amb el professor Toni Soriano Ballesteros fins a l'actualitat.

Aquesta vesprada podreu escoltar un repertori variat, amb peces que van des del Barroc, passant pel classicisme i finalitzant amb el romanticisme.

En primer lloc, La **Suite Francesa nº 6**, aquesta forma part d'un conjunt de **sis suites** per a teclat que Bach va compondre entre 1722 i 1725. Tot i que s'anomenen "franceses", no es coneix una relació directa amb França; el nom probablement va ser assignat més tard per distingir-les de les Suites Angleses. Aquesta última suite de la col·lecció és una de les més elaborades i virtuoses, composta en Mi major, una tonalitat brillant i enèrgica.

La suite segueix l'estructura típica de la dansa barroca:

1. Allemande
2. Courante
3. Sarabande
4. Gavotte
5. Polonaise
6. Bourrée
7. Gigue

Cada dansa té el seu propi caràcter, combinant elegància, expressió i una notable riquesa contrapuntística

Una peculiaritat d'aquesta suite és la inclusió d'una Polonesa, una dansa d'origen polonès poc habitual en suites franceses. La seva presència dona un color exòtic al conjunt i demostra l'amplitud estilística de Bach.

A continuació escoltarem a L.V Beethoven, concretament el tercer moviment de la **sonata op. 10 n°2 Presto**.

El tercer i últim moviment, Presto, reprèn la tonalitat inicial de fa major i el compàs és 2/4. Presenta una forma de sonata amb un desenvolupament fugat, que prové de molts finals de Haydn. S'inicia amb un d'aquests memorables i frenètics temes humorístics, tan típics de Beethoven. La melodia sembla ascendir amb diversos girs al llarg del camí, començant la mà esquerra i entrant la dreta per suggerir trets fugats. La narració musical, joguina i pícara, impulsada per una tremenda energia, avança amb gust mentre el tema principal va generant idees subsidiàries i reflexions. Cap al final d'aquest procés, els acords en el registre greu suggereixen una idea enterament nova, però l'impuls narratiu es manté gràcies a un fragment del tema inicial, que finalment condueix, després d'una repetició, a una variació del tema. La recapitulació és inusual perquè el primer tema és una variació fugada en lloc d'una repetició literal. Finalment es dona pas a una breu però brillant coda que tanca l'obra.

I per a finalitzar **Papillons op.2** del brillant compositor Robert Schumann.

L'obra està composta per 12 breus peces més un final, que representen escenes d'un ball de màscares. Schumann s'inspira lliurement en una novel·la de l'escriptor alemany Jean Paul, titulada Flegeljahre (Anys d'aprenentatge d'un solteró), on els protagonistes assisteixen a un ball carnavalesc, ple de fantasia i ensopegar. Cada peça té un caràcter diferent: algunes són gràcils i lleugeres, d'altres més apassionades o melancòliques, com si foren "instantànies" emocionals o petites vinyetes dins d'una història més gran.

Schumann no només va compondre la música, sinó que va imaginar personatges literaris que dialoguen en l'obra. De fet, apareixen ja aquí els cèlebres Florestan i Eusebius, dos alter egos del mateix Schumann;

Florestan: apassionat, impetuós.

Eusebius: somiador, introspectiu.

Aquests personatges tornaran al llarg de tota la seva obra, sobretot als Carnaval, Davidsbündlertänze i altres peces amb estructura de cicle. A Papillons, aquesta dualitat es plasma en els canvis d'humor i estil entre les peces. El final és especialment original: sona un vals que representa el tancament del ball, seguit per una cita de l'himne alemany, tocat en pianissim, com si la festa hagués acabat i els ecos s'esvaïssin en la distància. És un final sorprenentment íntim i melancòlic.